

вечеръ азъ възлѣзохъ пакъ на чердака и какво да видя? Тѣ вече виеха гнѣздото си върху тенекията! Зарадвахъ се и викнахъ на Чочка, който играеше долу съ други деца.

— Ура, Чочко! Лястовичкиѣ не сж глезлювци, като тебе: — тѣ сж умни и послушни птички, ела само да видишъ!

Но Чочко даже не дигна глава да ме погледне. Вижъ го ти, мѣничкиятъ

горделивецъ! Но чакай, чакай: ще се излюпятъ мѣничкиѣ лястовички и ще ме молишъ ти да те взема на раменетѣ си, за да имъ се любовашъ! Азъ тогава сжщо ще се голѣмѣя и ще се правя, че не те чувамъ: „нѣма го майстора“, ще викамъ. Така ще те науча да запомнишъ поговорката: „каквото се провикнало, такова се и откликнало“.

Д. Страшимировъ

ГОСТЪ НЕКАНЕНЪ

Вчера, мамо, не напраздно котарака всѣкичасно съ кракъ си миеше носа. Гледай, вѣнка побѣлѣло, снѣгъ нощеска е валѣло — снѣгъ отъ сиви небеса.

Ставамъ. Гледамъ — що да видя?! Двори, кжщи, керемиди — вредъ послано съ пухкавъ снѣгъ. Гостъ пристигналъ — бѣлодрешко, гостъ неканенъ — дѣдо Снѣжко, дѣдо Снѣжко съ бѣлъ калпакъ.

Кой ще седне днесъ да спори, праздни думи да говори? —
Нали, мамо? — То се знай:
че съ шейната по пързалки,
по снѣга съсъ снѣжни валки —
най-се-весело играй!

По Я. Фетъ

Трайко Симеоновъ

